

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter Prælati cui sunt casus reservati se gerere debeat tum in
absolutione concedenda, tum in ea deleganda. §. 5

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

faceros proprius vel non impeditus sit, velique sacramentum ministrare, cessat prædicta necessitas, & consequenter concessio, quæ ob eam necessitatem facta est, vt dixi supra.

5. Specialiter autem loquendo de casibus reseruatim pro Religiosis, certum est, Prælatos cuiuscunque Conuentus, & à fortiori superiores Prælatos, Provinciales scilicet, & Generalem, facultatem habere, tum absolventi sibi subditos, quia ipsi prædicti casus reseruantur tum delegandi alteri absolutionem: quia ratione muneris ipsi competit dicta potestas. Secus esset si peccatum esset Provincialis, vel Generali reseruatim: quia tunc inferior Prælatos delegatus esset in ea facultate sibi commissa, nisi forte commissa esset in perpetuum: quippe censetur proprio muneri annecti, ac proinde ordinaria esse, & delegabilis. Raro tamen expedit peccatum Generali, necdum Provinciali ita reseruari, vt superiori immediato, vel alteri non concedatur facultas ab eo absolventi. Nam vt bene inquit Suar. 2. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 19. numer. 16. recte religionis gubernationi non leuiter contrarium esset, cogere subditum delinquentem longo tempore perseuerare absque absolutione directæ reseruatim peccati, qui certe cogendus esset, si in peccatum reseruatim incidere, cum sæpe euenire possit, cum absentia Provincialis frequens sit, & in absentia hoc sacramentum ministrari non possit.

6. Videndum autem est, an aliis à Superioribus sit hæc facultas concessa, quæ cum solo privilegio concedi possit, examinandum est, an aliquod sit, virtute cuius Religiosi ab alio, quam à suo Prælato valeant absolui. Emman. Rodrig. 1. 1. q. 62. art. 6. refert varia privilegia Sixti IV. Minoribus concessa, quibus absolui possunt semel in vita, & in articulo mortis ab alio, quam à suis Prælati. Primum namque refert concessisse Sixtum IV. Minoribus, tam Professos, quam Nouitios, vt semel in vita eligere possint Confessorem ex suo Ordine, qui iuncta penitentia saluati eos absoluat ab omnibus criminibus, excessibus, & censuris, &c. Quo privilegio non est dubium posse Religiosum Minorem semel in vita frui, eoque absolui ab omnibus reseruatim. Debet tamen necessario eligere Sacerdotem sui Ordinis, à suo Prælato approbatum, & in Confessorem designatum; aliàs non eligit Confessorem formaliter, quod videtur necessarium: non enim Pontifex absque causa nomen Confessoris exprimit: poterat enim sub nomine Sacerdotis privilegium concedere. Sed, quia intendebat, ne alius Sacerdos, quam à Superiore ad audiendas confessiones designatus eligeretur, ne obseruantia religiosa minueretur, ideo exprimit Confessoris nomen: & tradit Suar. 1. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 19. n. 7. vbi bene aduertit, approbationem Episcopi requisitam non esse, quatenus Professos, & Nouitios privilegium respicit: sed quatenus famulos, aliòque seruientes spectat. Prædicto privilegio vt possunt omnes alij Religiosi communicantes in privilegijs cum mendicantibus: modo tamen à suis Superioribus eorum usus interdictus non sit, sicuti de facto interdictus est Sacerdotis Iesu Religiosis, qui varijs Bullis à Sede apostolica emanatis prohibentur alijs, quam à Superiore designatis confiteri, neque à reseruatim absolui, nisi de Superioris licentia.

7. Secundo concedit idem Sixtus IV. prout refert Emman. Rodrig. supra, vt quilibet Confessor possit quemlibet Minorum Religiosum in articulo mortis à quibuscumque casibus absolueret, ac si Summus Pontifex ibi adesset. Quilibet, inquam, Confessor, qui aliàs in eo articulo Confessor esse possit, vnde præsentem proprio simplex Sacerdos autoritate non haberet, quia non est legitimus Confessor: sed eo deficiente. Neque inde fit, nullum privilegium Minoribus concedi: concederetur namque maximum. Primum, quia Confessor aliàs à Superiore designatus, qui in eo articulo præsentem Prælato absolueret non poterat à reseruatim, virtute huius privilegij absolueret: quia est legitimus Confessor, cui sola iurisdictio deficiebat, quæ virtute huius privilegij communicatur. Secundo, ex vi dicti privilegij sic absoluit Religiosus à suis excessibus, & peccatis, vt nullatenus obligatus sit comparere eorum Superiore, si postmodum conualuerit, tamen si peccata censuram reseruatim habeant, vt bene notauit Emman. Rodrig. q. 62. art. 8. Suar. d. c. 19. n. 12. c. 11.

8. Tertio, omnibus ferè Religiosis à suis Superioribus approbatis concedit Pontifex potestatem absolventi omnes Christi fideles ad se venientes ab omnibus criminibus, excessibus, & censuris, etiam Sedi apostolicæ reseruatim (exceptis iis, quæ in Bulla Censæ Domini continentur) vt refert Emman. Rodrig. 1. 1. quest. regul. quest. 60. c. 6. per varios articulos. Cum ergo sub nomine fidelium Religiosi comprehendantur, videri alicui possit, quemlibet Religiosum, tum à Religiosis sui ordinis generaliter approbatis, tum à Confessoribus alterius Ordinis absolui à reseruatim posse. Sed omnino dicendum est, vt latius superiori puncto dixi, neminem virtute prædictorum privilegiorum absolui posse absque licentia sui Prælati. Nam etiam privilegia generalia sunt, & tam seculares quam Religiosos comprehendant; at non censentur speciali privilegio, & consuetudini derogare, quibus in omnibus Religionibus sta-

bilium est, ne Religiosi ab alijs, quam à Superiore proprio designatis absolui à reseruatim possint, quinimo necdum à non reseruatim.

9. Quarto, est privilegium omnibus fidelibus Bullam Cruciatæ lumentibus concessum, vt possint quemlibet Confessorem ex approbatis ab Ordinario eligere, qui eos ab omnibus peccatis, & censuris absoluat. Si igitur Religiosi Bullam suscipiant, poterunt à quolibet Confessore ex approbatis absolui, Cæterum, hoc privilegium non communicari Religiosis, sed potius eis vltim illius interdicti, probauimus latè tract. de Bulla Cruciatæ. Nullum igitur est privilegium præcipue in Societate Iesu, quo eius Religiosi absolui à reseruatim absque Superioris licentia possint.

10. Quinto, speciale privilegium concessum est Fratribus Prædicatoribus, iter agentibus, ex Superiorum licentia, vt possint à quolibet Confessore, siue regulari, siue seculari absolui à quocumque crimine, quomodocumque reseruatim, sicuti Confessores eiusdem Ordinis. Sic concessit Innocent. VIII. prout refertur in compend. Ordinis Cisterciens. verbo, confessor. §. 13. cuiusque meminit Emman. Rodrig. 1. 1. quest. regul. quest. 62. art. 5. circa finem. Suar. 1. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 19. numer. 3. Notanter appositæ sunt illa verba, ex Superiorum licentia: ne fugitiuis, vel apostatis crederetur esse hoc privilegium concessum, sed solum illis, qui ex superioris licentia iter faciunt. Ex illis autem verbis, sicuti possunt Confessores eiusdem Ordinis, alicui videbitur restringi facultas, ita vt nullus confessorius electus absolueret possit itinerantem religiosum, nisi quatenus à prælato illius fuerit concessum: siquidem confessorius eiusdem ordinis neminem possunt absolueret, nisi pro facultate sibi à superioribus communicata. At nullatenus hæc exceptio admittenda est: Aliàs nihil speciale itinerantibus concederetur, cum omnibus concessum sit, ex superiorum facultate posse confessorem quemlibet eligere, qui eos à quolibet crimine absoluat. Quocirca ne privilegium vatum sit, intelligi debent illa verba, vt quilibet religiosus iter faciens confiteri possit cuilibet sacerdoti regulari, vel seculari, ab eoque absolui & dispensari, sicuti possit absolui & dispensari à confessore eiusdem ordinis facultatem à suo superiore habente.

Verum hoc privilegium, vt sentit Emman. Rodrig. supra, aliæ religiones non acceptantur, quinimo de religione Prædicatorum non satis constat, an sub ea viuensitate fuerit acceptatum: quippe non leuis occasio esse potest disciplinam, religiosam labefactandam si religiosi eo tempore, quo liberius peccare possunt, nullam criminis reseruationem habeant. Quapropter, vt bene inquit Suar. dicit. cap. 19. n. 3. spectari debet usus, & consuetudo religionis: Neque enim videtur expedire, Religiosum maxime Sacerdotem, diu extra Religionem peregrinantem, & in peccatum reseruatim labentem, priuatum esse directæ illius peccati absolutione: cum sæpe absque nota omittit Communionem non possit. Ex alia etiam parte minus decet, prædictum Religiosum, eo tempore, quo liberius peccare possit, à freno reseruationis eximi. Quapropter nostra Societas iis inconuenientibus prouidi, tum concedendo licentiam, vt possint confiteri, cum imponendo illis obligationem; vt postmodum superiori compareant: concessione enim licentiæ vitatur inconueniens, ne diu peregrini priuati sint absolutione peccatorum directæ; obligatio nis verò comparandi impositione continentur, ne in peccata ruant. Qualiter autem hæc obligatio imponi possit, §. sequente dicemus.

11. Ad extremum supererat examinare, an saltem Nouitij ab alijs quam à Religionis Prælati absolui possint à peccatis non reseruatim, & à reseruatim absolui, inquam, possint, tum ab Episcopo, tum à Confessoribus regularibus suis Ordinis, & aliorum Ordinum, sicuti possunt seculares, tum virtute Cruciatæ. Sed his omnibus satisfeci tract. 16. de religio. status, disp. 1. punct. 10. numer. 9. neque aliquid ibi dictis addendum occurrat.

§. V.

Qualiter Prælati, cui sunt casus reseruatim, se gerere debeat, tum in absolutione concedenda, tum in ea deleganda.

1. An superior audire sola reseruatim possit, & ab eis raram sacramentaliter absolueret.
2. Affirmant plures.
3. Plerumque supradicta sententia probanda non est.
4. Regulariter petenti facultatem, vt absolueretur à reseruatim concedendo est.
5. Aliquando negari potest.
6. Non est obligatus superior cuilibet facultatem concedere, sed designare potest Confessarium.
7. Quid in hac parte ex decreto Clem. sit in Religionibus statutum.

8. Qualiter Confessarius designatus committenda sit facultas absolventi à reſeruat.
9. Quæ in Societate ſeruantur.
10. Superior concedens facultatem eligendi Confefſorem, non cenſetur concedere, vt abſoluatur à reſeruat.
11. Superior concedere poteſt facultatem ſub onere alicuius pœnitentiæ imponendi.
12. An ſub conditione examinetur.
13. Verius eſt concedi non poſſe.
14. Non poſſe concedi facultatem ſub onere ſe Superiori præſentandi, qui affirmet, & qualiter probent.
15. Contrarium tenendum eſt.
16. Qualiter pœnitenti concedatur hæc facultas.
17. Qualiter Confefſarius, & quam habeat obligationem.
18. Ex prædicta facultatis conſeſſione grauis obligatio naſcitur compendi.
19. Qualiter Societas procedat.
20. Præponitur dubitandi ratio, an Superior incidens in caſum ſibi reſeruat, poſſit eligere Confefſarium.
21. Verius eſt, niſi contrarium expreſſe tantum ſit.
22. An poſſit prohiberi hæc electio.
23. Tenendum eſt poſſe.
24. Satisſi rationi contraria.

1. Plures quæſtiones præſens titulus inuoluit. Prima eſt, an Superior poſſit ſola pœnitentiis peccata reſeruata audire, & ab aliis ſacramentaliter abſolueri, remittere que pœnitentem inferiori ſacerdoti pro aliis mortalibus abſoluendū. Notanter dixi, ab illis ſacramentaliter abſolueri: nam, ſi pœnitens contentus ſit extra ſacramentum Pœnitentiæ ſuperiori peccata reſeruata inaniſtare, quia ipſe ſuperior ob gratia negotia integram confeſſionem excipere non poteſt, conſultè ſuperior faciet, ſi ſublata reſeruatione, & pœnitentiã inuncta pœnitentem abſoluendum inferiori ſacerdoti remittat, cui omnia peccata manifeſtari debent. Et in peccatis, quæ cenſuram habent annexam hæc conſuetudo à Romanis Pœnitentiariis obſeruat, teſte Cano *reſect. de pœnit. 6. p. concl. 2. fol. 263. & ſeqq.* abſoluunt enim à cenſura pœnitentiã inuncta, & inferiori ſacerdoti pœnitentem abſoluendum à peccatis remittunt.

2. Quocirca de abſolutione ſacramentali eſt quæſtio, an concedi poſſit à prælato, auditis ſolis reſeruat. Affirmant Nauarr. *cap. Conſideret §. Cautus numer. 12. & 18. de pœnitent. diſt. 5. Caietan. verbo, Confeſſio, condit. 10. Paludan. diſt. 17. quaſt. 5. art. 1. ante ſinem.* Probabile putat Petr. de Soto *de confeſſ. lect. 10. ſub ſinem.* Henric. *lib. 6. cap. 15. numer. 4. Emman. ſa verbo, Abſolutio, numer. 24.* Neque diſſentiunt D. Antonin. Richard. Henric. Gerſon, relati à Vaſq. *de pœnit. quaſt. 9. art. 3. dub. 10.* Plures ex his Doctõribus nullam cauſam aliignant ad dimidiandam confeſſionem, & abſolutionem: ſolus Dominic. Sotus in *4. diſt. 18. quaſt. 2. art. 5. concl. 2.* & Caietan. *d. condit. 10.* affirmant, fieri debere ex rationabili cauſa, quam iudicant eſſe continuam Prælatorum occupationem. Mouentur primò: quia in Romana Eccleſia ea eſt cõſuetudo, vt auditis ſolis reſeruat abſolutio concedatur: quam conſuetudinem improbare, aut nimium diſcutere non oportet, teſte Caietano *ſuprà.* Secundò, eſt integritas confeſſionis ſit de iure diuino, vt colligitur ex Trident. *ſeſſ. 14. cap. 5.* intercedente tamen cauſa rationabili omitti poteſt, vt ſuperius probatum eſt: at cauſa uideretur rationabilis, continua Prælatorum occupatio, ne omnium habitum caſus reſeruat integras confeſſiones excipiant: poterunt ergo auditis ſolis reſeruat ab eis abſolueri.

3. Verùm hæc ſententiã regulariter probanda non eſt, ſicuti nec probatur à Vaſq. *diſta quaſt. 91. art. 3. dub. 10.* Suar. *de pœnitenti. diſp. 51. ſect. 1. à num. 7.* Coninch. *diſp. 7. de pœnitenti. dub. 9. à num. 80.* Layman. *lib. 5. ſum. tract. 6. cap. 12. numer. 8.* & aliis pluribus apud ipſos, quippe vnũ ex præcipuis negotiis prælati eſt, confeſſiones ſubditorum audire, medicinamque peccantibus adhibere. Non igitur ab alia negotia hoc prætermittendum eſt. Præterea ſine graui cauſa omitti non poteſt confeſſionis integritas, vt pote iure diuino præcepta. At regulariter nulla adest, neque addeſe poteſt. Tum quia prælatus extra confeſſionem audire reſeruata poteſt, ſi pœnitenti placet. Tum quia poteſt uices ſuas alteri ſacerdoti committere. Tum quia poteſt ſubdito præcipere, vt confeſſionem in tempus opportunum differat. Tum quia ab aliis negotiis minus neceſſariis ſe expedire debet. Quod ſi aliquando caſus occurrat, in quo expediat, prælatum grauiſſimo negotio occupatum, neque ualentem ſe ab illo expedire, confeſſionem ſacramentalem ſubditi per ſe audire, neque ſubditos ob neceſſitatem communicandi commodum tẽpus expectare poſſit poterit eo caſu auditis ſolis reſeruat, ab eis abſolueri: quia hic caſus vt pote rariffimus ſufficientem cauſam præbet dimidiandi confeſſionem, vt docent relati Doctõres. At hoc caſu excluſo, nullus alius adest, in quo liceat prælato auditis ſolis reſeruat, pœnitentem ſacramentaliter abſolueri. Neque in contrarium eſt conſuetudo Romanæ Eccleſiæ, quippe ibi

reſeruata ſape non audiuntur, vt ſacramentaliter abſoluatur, ſed audiuntur, vt ſublata cenſura, & ſalutari pœnitentiã impoſita confeſſori ordinario remittantur ſacramentaliter abſoluenda.

Monet tamen Vaſq. *de pœnitenti. quaſt. 91. art. 3. dub. 10. num. 6.* ſuperiorem ſola reſeruata audientem, eſto ab illis ſacramentaliter non abſoluatur, obligatum eſſe ſigilli ſecretum ſeruare, ac ſi abſolutionem impendit, ſicuti cum pœnitentem indiſpoſitum non abſoluit: quia ea confeſſio ad impetrandam ſacramentalem abſolutionem relata fuit. Sed de his poſtmodum.

4. Quæſtio ſecunda: An ſubditi per ſe, vel per confeſſarium petenti à ſuperiori facultatem, vt alteri confiteri poſſit, teneatur ſuperior eam concedere?

Reſpondeo regulariter obligatum eſſe, tum ex charitate, tum ex debito ſui muneris, quia ob humanam fragilitatem timere prudenter poteſt, ſubditum, cui negatur facultas, non fore ſua peccata ſaltem integrè ſuperiori confeſſurum. Cùm autem reſeruata in ſubdito bonum conſeſſa ſit, non debet in eorum diſpendium retorqueri. Neque hæc negotio honeſtari poteſt ex eo, quòd alij uidentes ſuperiorem diſſimile eſſe in concedenda licentiã, à peccatis reſeruat arceantur: quia, vt bene inquit Suar. *diſp. 30. ſect. 4. num. 8.* hæc utilitas quærenda non eſt cum iactura pœnitentis, in cuius remedium & ſacramentum inſtitutum eſt & peccata ſunt reſeruata. Atque ita docent Sotus in *4. diſt. 18. quaſt. 2. art. 5. §. Circa tertium.* Suar. pluribus relatis *diſp. 30. de pœnitenti. ſect. 4. n. 8. & 9.* Aegid. de Coninch. *diſp. 8. dub. 14. concl. 12. & 13.* Layman. *lib. 5. ſum. tract. 6. cap. 16. à n. 7.* colligiturque expreſſe ex D. Thom. in *4. diſt. 17. q. 3. quaſt. 4. ad 6.* afferente, ſuperiores qui ſunt nimis ſolliciti, vt conſcientias ſubditorum per confeſſiones ſciant, multis laqueum damnationis iniicere: & per conſequentes ſibi ipſis: ideoque Plus V. in quodam motu proprio anno 1571. prædicatoſibus conſeſſo, quo declaratur, ipſos religioſos non poſſe uirtute Bullæ cruciatæ conſeſſorem eligere abſque prælatorum licentiã, ſubdit. *Eiſdem tamen Prælatiſ, in uſu huius poteſtatis, ſeu cum ſubditi benignos & faciles ſe exhibeant, præcipimus.* Quod efficacius procedit, cùm hæc licentiã non ab ipſo pœnitente, ſed à confeſſario expoſtulatur, qui iudicat expedire concedi. Nam ex decreto Clement. VIII. de caſibus pro religioſis reſeruat, confeſſioſ iudicio præcipue ſtandum eſt.

5. Dixi, regulariter. Nam aliquando negari poſſe hæc licentiã, ſitnant Aegid. Suar. Layman. & alij plures ab eiſdem relati. Quia inutilis eſſet reſeruatio, ſi nunquam ſuperior cogere poſſet ſubditum, vt ei culpas confiteretur. Sed quando id fieri poteſt? Reſpondeo cùm moraliter certus eſt ſuperior ex conſeſſa facultate ſumpſerunt ſubditum occasione peſſerandi in peccato. Item ſi peccatum ſubditi in graue detrimentum communitatibus, vel alterius perſone uergat, cui Superior & non alius remedium adhibere poſſet, ſeruato confeſſionis ſigillo, quæ raro præſumenda ſunt. Item ſi ex facilitate conſeſſionis alij ſubditi ſumerent occasione peccandi ſpe ſimilis facultatis obtinendæ: quod inquit Aegid. & Layman. *loc. alleg.* inde colligi poteſt, ſi ualde frequenter licentiã poſtulareretur, & interim diſciplina religioſa laxetur. Fateor hæc præſumptionem leuem eſſe, cùm aliunde, quàm ex conſeſſione licentiã diſciplina religioſa laxari poſſent: in ſi enim caſibus non ſolum poteſt ſuperior, ſed teneatur peccati licentiã denegare: quia ea denegatio in bonum, cum ſubditi peccantibus, cum aliorum cedit, vt bene notauit Aegid. *diſp. 8. de pœnitenti. dub. 14. concl. 12. & 13.*

6. Illud uerò omnino certum eſt, nullatenus eſſe obligatum ſuperiorem facultatem concedere cuilibet confeſſario, quem pœnitens elegit, ſed ſuo ſatisfacere muneris, ſi vnũ vel plures alios præſcribat. Rarò tamen id expedire, vt bene aduertit Aegid. *dub. 14. concluſ. 4.* ſi confeſſarius à ſubdito electus idoneus ſit: forte enim ſubditus æqua uel maiori difficultate adhibet deſignatum, ac ipſum ſuperiorem, periculoſe exponeretur vel reticendi peccatum, vel non integrè confitendi. Præterquam quòd in uñius repulſa, & alterius electione quæſtione non leues exciſtantur, ideoque prudentia opus eſt.

7. Hæc in genere dicta ſunt: at in religioſibus ex decreto Clement. VIII. teneantur ſuperiores in ſingulis domibus deputate duos, tres, aut quatuor confeſſarios pro ſubditorum numero maiori, uel minori, doctos, prudentes, charitate præditos, qui à non reſeruat abſoluant, & quibus etiam reſeruatorum abſolutio committatur, quando caſus occurrerit, in quo eam committit ipſe in primis confeſſarius indicauerit. Circa quod decretum aduertit, ſuperiores debere in qualibet domo pro numero religioſorum, id eſt, ſi numerus religioſorum expoſtuleret, duos, tres, uel quatuor confeſſarios deputare, qui ſubditum peccata non reſeruata abſoluant. Notanter dixi, ſi numerus religioſorum expoſtuleret: nam ſi Conuentus paruus ſit, vnusque confeſſarius uideatur ſufficiens ad omnium confeſſiones excipiendas, non eſt credendum, uoluiſſe Pontificem obligare ſuperiorem, vt plures deſignet: illa enim obligatio deſignandi plures, eſt ſub conditione, ſcilicet, ſi nume-

ius Religiosorum plures postulaerit: idque testatur Suar. l. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 15. num. 7. esse vlt receptum vt videre licet in Monasteriis Monialium, quibus non minus necessaria erat prouidentia illius pontificij decreti: & tamen quando numerus Religiosorum paruus est, vnus tantum Vicarius, vel Confessor ordinarius designatur, vt supponit Concil. Trid. sess. 25. de Regularib. c. 10. præcipiens, vt præter Confessorem ordinarium alius extraordinarius bis, aut ter in anno offeratur. Sed, an quando plures Confessarij designantur, indifferenter pro tota Communitate designentur, ita vt quilibet subditus plures Confessarios habeat, vt ad quem voluerit, possit recurrere: an verò quilibet eorum pro sua parte Communitati deputari debeat, incertum est. Verius videtur secundum, quippe disciplina religioſa magis expedit, vt quilibet Religiosus vnicum tantum Confessorem habeat, cuius conscientia satis manifesta sit, vt in via Dei dirigi, & gubernari possit. Alias non pro numero Religiosorum, vt dixit Clemens VIII. sed pro viuicuiusque conditione, & commoditate plures Confessarij designantur, vt bene aduertit Suar. dicto cap. 15. n. 7. idèque Societas noſtra, vt omnem dubitationem tolleret, à Clement. VIII. viua vocis oraculo obtinuit, prout refertur in dicta Ordin. gener. de casib. referuat. cap. 5. n. 2. ne in singulis Domibus teneantur superiores, præter Confessarium ordinarium, alios deputare, qui à non referuatis absoluant, vel quibus referuatum absolutio committatur.

8. His igitur Confessariis committenda est absolutio à referuatis non quidem permanenter, & habitualiter, sed pro occasione nata, quando calus occurrerit, vt bene norant Suar. l. 4. de relig. tract. 8. l. 2. c. 19. ne in fine. Quinimò neque etiam quando calus occurrerit, est ipsi sub obligatione absolutio committenda, si iustis inuitis esset referuatio superioribus facta, si nunquam possent Prælati cogere subditos, vt eis peccata confiterentur, idèque Clemens VIII. in dicto decreto de casuum referuatione, §. 4. prohibens superioribus ne subditos ad confessionem secum faciendam cogant, excipit, nisi quando peccatum aliquod referuatum admiserit. Supponit ergo, per se non esse obligatos referuati peccati abolitionem alteri committere. An autem de facto ob penitentis utilitatem, quæ præcipue in hac parte spectatur, aliæque causas, & occurrentes circumstantias committi debeat; ipse in primis Confessarius (inquit Clemens) iudicabit, vt pote cui persona, & casus penitentis optime notus sit. Notanter dixit, in primis, cum, vt huiusmodi Confessarij iudicio hoc remissum esse; tamen ipsi principaliter, sed etiam Superioris iudicio, idèque in Societate declaratum est (dicta Ordin. gener. c. 5. §. 3.) ne iudicium à referuatis absoluendi Confessariis absolutè relinquatur, sed liceat interdum, quod omnimò necessarium est, superiori pro ratione sui officij huiusmodi facultatem denegare: licet in casibus, in quibus constat, iuxta ea, quæ Doctores dicunt, & discreta charitas docet, licentiam huiusmodi esse denegandam. Tum, vt significaret non debere Superiorem, statim ac Confessariis absoluendi à referuatis licentiam expulſat, concederet, sed re prudenter examinata, & utilitate concessio- nis perpenſa. Quod à fortiori procedit, cum subditus licentiam pete medio alio Confessore à designatis.

9. Quæ omnia pro Societate Iesv optimè notantur in illa institutione, seu Ordin. gener. de casib. referuat. c. 6. Nā in §. 1. inquit: Quando Confessarius, tacto nomine penitentis, & Superior peti facultatem absoluendi à casu referuato nullo modo Superior difficultate esse debet, sed facile potius, & præsertim in ea concedenda: imò perſuadere sibi cõuenit, posse se hac in re grauius offendere, si imprudenter, & sine iusta, grauique causa eam negat. Et §. 2. subditur causa, ob quam neganda sit, his verbis: Attendat Superior diligenter, vt id raro faciat, & in iis tantum casibus, in quibus docebit discreta charitas (iuxta ea, quæ Doctores tradunt) licentiam huiusmodi esse denegandam: vt verbi gratia, cum probabiliter timeri poterit scandalum, aut recidivum penitentis, vel alterius in huiusmodi enim, que inducunt necessitatem vitandi scandalum, vel damni Colleçij, aut alterius vniuersam, manifestè est penitentem teneri per se, vel per Confessarium, rem ipsam Superiori manifestare, itaquam illi, qui remedium necessarium adhibere possit: saluo tamen sigillo, vt oportet: teneri, inquam, quòdo aliis remedijs predicta à dāna vitari non possunt. Quod si penitens huic manifestationi non acquiescerit, incapax est absolutio- nis: quia sue obligationi non satisficit. In §. 3. commendatur maxime sigilli obseruatio; tum Confessario, in personam penitentis indicet, neque casum proponat, ex cuius propositione probabiliter Superior possit in notitiam penitentis deuenire: tum Superiori, ne curiosè inquirat circumstantias, quæ ad rem non pertinent, neque aliquid faciat, ex quo cognoscere possit, quis ille sit, pro quo licentia expulſatur. In §. 4. statuitur, si negotio examinato Superior iudicat, licentiam denegandam esse: & contra Confessarius vrget debere concedi, affirmans, Superioris sequentem in detrimentum, & vniuersam spiritualem salutem, quam in commodum cedere, eò quòd videat penitentem duriorè effici, nullòque modo velle Superiorem adire, (in quo Confessarij conscientia oneratur) tentanda erunt me-

dia aliqua, de quibus pro re nata Superior, & Confessarius inter se conferent: ac tandem, si nullum aliud reperitur, Superior facultatem denegare non debet. In §. 5. dicitur, qualiter Superior se gerere debet, cum subditus non per Confessarium ordinarium, sed per alium Sacerdotem facultatem petat. Non facile (inquit instructio) acquiescere debet Superior, nisi Sacerdos ille talis sit, cui meritò committi possit. Nota da verba, quasi diceret: Si idoneus sit Sacerdos, facile Superior acquiescere petitioni debet; idèque additur: Contingere in aliquo casu potest, vt si nolis subditus Superiorem adire, expediat à Superiore designare aliquem ex senioribus doctum, prudentem, spiritum, & charitate plenum, qui melius, aequè benè ipsi mederi possit, ac Confessarius ordinarius. In §. 6. qualiter hospites, & iter agentes, & superiores absolui possunt, declaratur, de quibus statim dicam. Tandem in §. 7. vt omnes eximantur scrupuli, & maiori cum fiducia, ac libertate procedatur inquit Congregatio: Cum Confessarius bona fide dubitat, an mortale sit, quod proponitur ab eo: etiamsi ex genere suo referuatum sit, potest absolue: licet huiusmodi dubitatio iuris, vel facti ex ignorantia procedat: sed neque postea, si animaduertit manifestè fuisse mortale, repetenda erit confessio: bona siquidem & vera fuit absolutio.

10. Quæstio tertia, an Episcopus, vel Prælati regularis concedens subdito potestatem eligendi Confessorem, & censetur concedere potestatem absoluendi à sibi referuatis: Negatiuè respondendum est cum communi sententia: quia in generali concessione non veniunt, quæ quis in specie non esset verosimiliter concessurus, vt dicitur in ca. 2. de penitent. in 6. & tradit Nauar. cap. 27. n. 261. Hinc inferunt peregrinantes, quibus à iure, & consuetudine concessum est confiteri cuicumque Parocho illius loci, quæ transeunt, absolui non posse à referuatis in sua diocesi, nisi de expressa sui superioris licentia. Excipe, nisi in ea diocesi, vbi commorantur, referuata non sint: nam Superior concedens licentiam eligendi Confessorem ratione itineris, censetur itinerantem subdicere Confessario, quem ipse elegerit, vt secundum iurisdictionem, quam habet, possit itinerantem absolue. Quapropter continget aliquando à quolibet Parocho itinerantem absolui posse à referuatis in sua diocesi: quia in ea parte, vbi commoratur, referuata non sunt, aliquando neque à non referuatis in sua diocesi absolui posse: quia in ea diocesi sunt referuata, sicuti norant Aegid. de Coninch. disp. 8. de penit. dub. 12. num. 86. Suar. disp. 30. sect. 1. Henriq. lib. 6. c. 14. n. 8. Laym. lib. 5. summ. tract. 6. c. 10. n. 10.

11. Quæstio quarta, an possit Superior Confessario facultatem absoluendi à referuatis concedere sub obligatione, vel sub conditione alicuius penitentia imponenda? In hac re certum videtur, Superiorem posse Confessario præcipere, vt hanc, vel illam penitentiam subdito absoluendo imponat, si audit peccato, & spectata penitentis dispositione ei legitima vlt fuerit: quia in hoc præcepto nulla sacramentum irrogatur iniuria, cum Superior non imponat penitentiam: sed Confessario, qui Iudex est in illo foro, præscribit imponenda, si iudicauerit esse legitimam. Atque ita tradunt Graffis 1. part. summ. lib. 1. cap. 13. numer. 76. Valquez de penitent. quest. 93. artic. 1. dub. 6. num. 11. Suarez tom. 4. de penitent. disp. 30. sect. 5. num. 2. Villalobos in summ. tract. 9. diff. 65. Fauetque motus proprius Clement. VIII. de casuum referuat. vbi in §. 5. inquit: Licet tamen superioribus determinare penitentias graues quibusdam peccatis, etiam non referuatis à Confessariis imponendas, quæ subditos ab huiusmodi peccatis perpetrandis cohibere possint. Notanter dixit, si iudicauerit esse legitimam: nam, cum solus Confessarius Iudex sit in illo foro & nomine Christi, & non Superioris absoluat, penitentiamque imponat, nequit arctari ad eam penitentiam imponendam quam illegitimam, seu minus conuenientem esse iudicauerit. Quapropter, cum iuxta occurrentes circumstantias augeri, vel minui penitentia debeat, consultius est, vt assignatio penitentia à superiore facta per modum cuiusdam directionis, & ordinationis fiat, & non per modum præcepti, vt prudenter aduertit Suar. dicta disp. 30. sect. 5. numer. 4. Aegid. de Coninch. disp. 8. de penitent. dub. 14. in fine.

12. Sed, an sub conditione penitentia imponenda concedi Confessario facultas à superiore possit, grauior est dubitatio. Affirmat Suar. Aegid. & Villalob. locis alleg. Moueri possunt: quia, cum liberum sit Superiori facultatem concedere, mirum non est, quod eam sub hac, vel illa conditione concedere velit, & non aliter. Nihilominus Ioann. Sanch. in sua selectis. disp. 12. numer. 6. pro contraria sententia acriter pugnat, adducitque pro se Aegid. de Coninch. disp. 8. de penitent. dub. 15. numer. 117. Sed immeritò: quia ibi solum probat Coninch. non posse facultatem à superiore concedi ita restrictam, vt penitentia, quam Confessarius iniungit, valida non sit, aut dimidiata, & completi penitentia à superiore iniungenda: quod longè diuersum est, ac concedere facultatem Confessario, sub conditione alicuius penitentia ab ipso imponenda. Mouetur eo præcipue con-

sideratione. Potestatem absoluedi imponendique pœnitentiæ quilibet sacerdos habet à Christo Domino, non à superiore: nequit ergo superior applicata materia, se in absolutione, vel pœnitentiæ impositione introrritere. Friuola ratio. Nam esto à Christo Domino sit potestas absoluedi, imponendique pœnitentiæ: at applicare materiam, seu designare subditos, circa quos hæc potestas exercentur, atque adeo sacerdoti iurisdictionem concedere, non à Christo, sed à Prælati Ecclesiæ Sacerdos habet. Possunt ergo prælati hanc iurisdictionem sub conditione pœnitentiæ imponendæ concedere, sicuti possunt eam absolute denegare: aut quid huic concessioni conditionali obstat potest?

13. Nihilominus dicendum est, nequaquam hanc potestatem absoluedi à reſeruatō concedi confessario posse sub conditione alicuius signatæ pœnitentiæ imponendæ. Mouetur: quia hanc pœnitentiæ nequit confessarius imponere, nisi excepta confessione: confessionem autem exicipere non potest, quouique iurisdictionem habeat: ergo nequit iurisdictionem ad confessionem concedi sub conditione confessionem subsequente: quia ea est vis concessionis conditionalis, ut effectum non habeat, quouique apposita conditio fuerit. Neque Vasq. Suarez, Egid. de Coninch. Villalobos, & alij nobis aduersantur affirmantes concedi facultatem posse sub conditione pœnitentiæ imponendæ, sumum enim conditionem non in significatione propria, & rigorosa, sed pro onere, & obligatione, sicuti supra diximus concedi facultatem sub ea obligatione posse.

14. Quæstio quinta: an possit concedi facultas absoluedi à reſeruatō sub onere & obligatione se superiori præsentandi? Negat Gabr. Vasq. de pœnitent. quest. 91. artic. 1. dub. 6. circa finem. Et quest. 91. artic. 3. dub. 6. in fine, quem sequitur Ioann. Sanch. in disputat. selectis. disp. 12. num. 2. Et 3. Et disput. 14. num. 19. Mouentur, quia reſeruatō peccatorum in eo consistit, ut solus is, cui peccata sunt reſeruatæ, eorum absoluedionem concedere possit. Ergo concessa alteri potestate absoluedi, cessat comparatione illius pœnitentem absoluat non superioris nomine, sed Christi. At ex Christi institutione nullus pœnitentem à peccatis directè absoluit cum obligatione ea peccata iterum confitendi, vel alteri manifestandi. Ergo sacerdos directè pœnitentem à peccatis absoluens nequit pœnitenti onus imponere ea peccata iterum confitendi, seu superiori manifestandi, cum id onus nulla alia ratione imponere posse videatur, nisi quatenus est Christi minister. Et confirmo examinando modos, quibus hæc obligatio imponi pœnitenti potest. Triplicem præcipuè inuenio à Doctoribus probatum. Primus est, si nolit superior hanc facultatem absoluedi concedere confessario, vel subdito eligendi confessorem, quouique ipse subditus iuramentum, vel votum eliciat se superiori præsentandi. Secundus est, si ea conditione concedatur dicta facultas, ut subditus promittat superiorem adire, cum possit. Tertius est prædicto similis, si sub onere, & pacto facultas doretur, ut subditus postmodum se superiori præſentet. Primus modus esto possibilis sit, non est vitiat: præterquam quod non est sufficiens, ut subditus firmiter obligatus sit se superiori præſentare: siquidem iuramentum, & votum potest in melius commutare, vel illorum dispensationem querere, & sic intentionem superioris elidere. Secundus, & tertius tamen eos ut possibiles admittamus, obligationem tantum leuem videtur inducere, quippe obligant stare promissis; non ex iustitia, quia hæc in spiritualibus, & vix ab omni pactione alienis, non videtur habere posse locum; sed obligant ex fidelitate tantum, quæ secundum probabilem sententiam solam leuem inducit obligationem.

15. Nihilominus dicendum est cum communi sententiâ concedi posse, & sepe concedi facultatem absoluedi à reſeruatō, sub onere se superiori præsentandi. Quo accepto obligatus est subditus sub mortali, se superiori, vel eius vices tenenti præſentare. Sic post alios antiquiores firmant Nauarr. cap. Placuit. de pœnitent. disp. 6. nu. 12. Henriquez. lib. 6. de Sacram. cap. 15. num. 2. Suarez de pœnitent. disp. 30. sect. 5. num. 8. Et de relig. tom. 4. tract. 10. lib. 8. cap. 5. num. 1. vbi testatur, Claudium Aquauinam ex mente B. Ignatij declarasse hanc obligationem comparandi coram superiore sub mortali esse. Idem tradit Egid. de Coninch. disput. de pœnitent. dub. 15. præcipuè à num. 218. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 12. n. 10.

16. Pro explicatione conclusionis aduerte cum Egid. de Coninch. dicto dub. 15. à num. 110. dupliciter hanc facultatem confessario concedi posse. Primò, ipsi pœnitenti immediate, & quasi mediatè confessario. Secundò, e contra Confessario immediate, & pœnitenti quasi mediatè. Si pœnitenti immediate concedatur à superiore facultas eligendi confessorem, cui ipse superior immediate iurisdictionem concedat, sicuti in pluribus religionibus est vsus comparatione hospitum, & peregrinorum, non est dubium concedi posse sub eo onere, & conditione, ut subditus obligetur, se superiori præſentare: quia cum cedat superior iuri reſeruationis, concedendo subdito facultatem, quam concedere non tenetur; mirum non est, quòd

nolet eam concedere, nisi ipse subditus eam obligationem suscipiat, quam necessariò suscipit eo ipso, quo acceptat ab alio, quàm à superiore absolui. Neque à subeunda hæc obligatione excusari potest ex eo, quòd illius non meminit. Nam ut bene notauit Egid. supra, id sibi, suæque inconsiderantiam imputare debet: inultum enim est, velle beneficium recipere abique onere ei annexo. Cum ergo prædictæ facultatis concessionem annexatur onus comparandi coram superiore, subditus eam facultatem acceptans consequenter acceptat onus, & conditionem eidem facultati annexam.

17. Si verò confessario facultas absoluedi à reſeruatō concedatur, adhuc dupliciter concedi potest. Primò sub ea conditione, & non aliter, ut onus comparandi coram superiore tibi imponatur, illudque acceptes. Secundò sub obligatione tibi tale onus imponendi, illudque à te acceptandi. Si primo modo concedatur facultas, ut concedi potest, non manebis à reſeruatō directè absolutus, tamen bona fide fueris confessus, & per inconsiderantiam monitus non fuisti illius oneris, neque acceptasti, quia est facultas sub conditione data. Secus est, si secundo modo fuerit confessario facultas concessa, directè à reſeruatō eris absolutus: esto tu illius oneris non memineris, neque ad illud subeundum obligeris: quippe facta absolutione obligari non potes, cum fuerit absolutio directè ab habente potestatem absoluedi à reſeruatō. Ex alia parte illa potestas non tibi immediate concessa est, sed confessario, cui potestati Superior non annexit subditum onus comparandi, sed confessario obligationem imponendi tale onus. Ergo conclusa impositione liber es ab onere. Notanter dixi, quando bona fide fueris confessus: nam si scires confessarium non habere potestatem absoluedi à reſeruatō, nisi sub obligatione tibi prædictum onus imponendi, eo ipso quo illum adires, obligaris adire sub voluntate suscipiendi prædictum onus, alias peccabis mortaliter, cum velis absolutionem tibi concedi, aliter quàm dari potest.

Porro Confessarius, cui est potestas absoluedi à reſeruatō, saltem sub obligatione imponendi pœnitenti dictum onus tenetur, cum primùm cognoscit, pœnitentem casus reſeruatō habere, illum monere de obligatione, & onere, quòd acceptare debet. Quòd si renuat acceptare, nequaquam absolue potest: quia est pœnitens indispotus. Neque excusari pœnitens potest ab acceptando illo onere, ex eo, quòd nescierit, confessarium non gaudere potestate absoluta absoluedi à reſeruatō: habens enim casus reſeruatō, scire tenetur, qua potestate circa illos gaudeat confessarius: ipse verò confessarius non obligatur pœnitentem monere de sua limitata potestate, quouique intelligat illius monitionis pœnitentem indigere. Neque enim præsumere debet, pœnitentem in casibus reſeruatō attingi. Quòd si de factò confessarius, audit aliquo, vel aliquibus reſeruatō, pœnitentem non mouerit, statim de obligatione & onere comparandi, sed permittit viterius in confessione procedere, postmodum obligare pœnitentem bona fide procedentem non poterit ad comparandum: quia sufficiens fundamentum pœnitenti præſertit ad præsumendum absolutam potestatem in confessario absoluedi à reſeruatō: & ratione huius legitimæ præſumptionis, & confessionis sub ea factæ ius acquisiuit, ne sibi; absolutio denegetur nullo onere comparandi suscepto, quòd ius, vix potest iustitia, præſertit debet obligationi, quam superior confessario imposuit, ne absolutionem concederet abique impositione prædicti oneris.

18. Quòd verò ex acceptatione facultatis sub prædicta forma concessæ grauis obligatio nascatur, inde probò: quia est res grauis ecclesiasticæ disciplinæ, iurique prælatorum grauitèr conducens. Ob quam causam non ex fidelitate tantum, sed ex iustitia, ex prædicta acceptatione obligatio conſurgit: cedit enim in prælatorum autoritatem ea recognitio, & peccatorum manifestatio. Neque obstat, ab spiritualibus pactionibus exclusas esse: quia id intelligendum est de pactionibus temporalibus, quæ per modum emptionis, & venditionis fiunt, quæque rebus spiritualibus indecoræ sunt, non de pactionibus spiritualibus, quæ ad res spirituales decentius & honestius, & maiori cum fructu suscipiendas dirigitur. Per quæ satis factum est fundamentis oppositis.

19. Ex his constat, prudentissime Societatem processisse in iis, quæ circa confessionem iter agentium instituit. Etenim, ut ex illa instruct. Gener. de casibus reſeruatō, cap. 6. §. 6. constat, iter agentibus datur facultas eligendi confessorem, qui à reſeruatō absoluat; sub onere tamen se sistendi superiori, ad quem ituri, vel redituri sunt. Sed quis confessarius est eligendus? Si ad Domum, vel Collegium Societatis diuerant, eligere tenentur confessarium ordinarium Domus, vel Collegij, aut si is haberi non possit, quemlibet alium Societatis sacerdotem, alias à prælati eiusdem Societatis approbatum: aut si iis quoque defuit, externum, suæ facultatem, siue regularem. Ex quo videtur inferri, esto in aliis Religionibus, cum iter agentes socium habent eiusdem religionis sacerdotem, cui non solum extra monasteria, sed etiam in monasteriis commemorantes confiteri possint æquè, ac confessario ordi-

nario, ut consuetudo obtinuit. In societate tamen soli ordinario Confessori domus confiteri ter agentes possunt. Sic insinuat Suarez tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 2. cap. 17. num. 2. & 4. Si vero accidat (inquit prædicta generalis instructio) ut aliquis tanquam hospes sit in aliquo Collegio: diu tamen ibi moraturus, puta spatio vnius, aut alterius circiter mensis: si is eo tempore in casum aliquem referuatum incidere poterit, ac debet absolui à Superiore illius loci, in quo est, vel de eius licentia, tanquam si proprius esset eius subditus, sine obligatione sistendi se superiori eius loci, ad quem proprie pertinet.

20. Quæstio sexta: An superior localis, v.g. Abbas, Prior, Guardianus, Præpositus, Rector Domus, vel Collegij si incidat (quod Deus auertat) in casum aliquem ex iis, qui sibi ex Congregatione generali, vel provinciali referuati sunt, possit eligere Confessarium, qui illum absoluat absque obligatione villa se superiori maiori sistendi, sicut ipse potest absolvere sibi subditos? Eadem quæstio est de Parocho, cui casus episcopales referuati sunt, an possit eligere Confessarium, qui eum à referuatis absoluat? Ratio dubitandi est: quia ea potestas absoluedi à referuatis Prælo conceditur comparatione suorum subditorum: at ipse Prælati non est sibi subditus. Ergo comparatione sui nullam habet potestatem. Non enim ultra personas designatas in commissione est extendenda iurisdic-tio ex textu in c. P. & G. de officio delegati. atque ita tradit Ludovic. Vega 4. p. casu 5.

21. Nihilominus verius est, Parochum, & quemlibet ex his superioribus eligere posse Confessarium, qui eum à casu referuato absoluat. Sic pluribus relatis firmat Thom. Sanch. lib. 8. de matr. disput. 3. num. 3. & 10. lib. 4. sum. cap. 37. numer. 42. Suar. disput. 30. de poenit. sect. 2. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 10. quæst. 2. num. 17. Fautèque declaratio sacre Congregationis ab eisdem Doctoribus relata, qua affirmatur, Episcopum labentem in aliquem casum ex iis à quibus subditos absolvere potest, iuxta Trident. sess. 24. c. 6. eligere Confessarium posse, qui eum absoluat. Alias Parochus, alique superiores deterioris conditionis essent, quam subditi. Ratio est: quia eo ipso, quod Parocho, alisque superioribus localibus, quatenus tales sunt, peccatorum absolutio referuatur, possunt, cui voluerint, eam peccatorum delegare: quia ordinaria est. Ergo Confessor sic delegatus poterit delegantem absolvere ex iurisdictione à delegante accepta.

22. Hæc ratio videtur probare, non solum posse Parochum, alioque superiores locales Confessarium eligere, cui eandem auctoritatem tribuant, ac ipsi habent in subditos, sed neque posse Episcopum Parocho, Provincialem, & Generalem Præposito locali eam delegationem impedire: quia ipsi impedire non possunt, quod à iure communi statutum est. At, cum peccatum aliquod Parocho, Præpositusque localibus referuatur ex iure communi, ei compeit posse eam potestatem, ut pote ordinariam, delegare: non solum ut subditi ex prædicta delegatione absoluantur, sed et ipse Parochus, Præpositusque localis absolui possit, ut multis relatis probat. Thom. Sanch. lib. 8. de matr. tota disp. 3. & lib. 4. sum. cap. 37. num. 42. Nam ut inquit Suar. tom. 4. de religione, tractat. 8. lib. 2. cap. 19. numer. 37. cum peccatum aliquod Prælo conuenualiter referuatur, nullatenus illi noua iurisdic-tio ad illius absolutionem conceditur: sed non auferatur, quæ illi vi sui muneris, & ex iure compeit. Iurisdictionem autem competentem ex iure nequit Prælati Pontifice inferior limitare. Ergo nequit Episcopus iurisdictionem ordinariam Parochi, neque Provincialis iurisdictionem Prælatorum conuenualiter ita restringere, ut eam indelegabilem faciat.

23. Sed contrarium verius videtur, posse, inquam, Episcopum aliquos casus, & peccata Parochorum sibi referuare, & Provinciales aliqua peccata Rectorum: nam in hac referuatione non immutatur iurisdic-tio ordinaria Parochorum, atque illorum Præpositorum localium, quatenus ipsis est à iure communi concessa. Etenim commune ius non concedit prædictis Parochis, & Rectoribus in omnia peccata, tum sua, tum subditorum, iurisdictionem: alios Episcopi, superioresque Prælati nulla sibi referuare possent, sed concedit iurisdictionem in ea omnia, quæ superiores Prælati sibi non referuauerunt. Ergo, si Episcopus peccata aliqua tuorum Parochorum sibi referuat, & Provincialis peccata aliqua Præpositorum localium, (quod æque facere potest, ac si alterius subditi peccata essent,) nequaquam Parochus, Præpositusque localis iurisdictionem in ea peccata habebunt, ac proinde neque eam delegare poterunt. Quod autem in societate peccata, quæ à S. Congreg. sunt referuata, si à Provinciali committantur, Præposito Generali, vel Confessario ab ipso deputato referuantur, & si committantur à Rectoribus, Provinciali referuata sunt supponitur in dicta Ordinari. gener. de casib. referuat. cap. 6. num. 6. ubi conceditur superioribus localibus in aliquem casum referuatum incidentibus, si non esset præsens provincialis, cui Rectorum casus referuatur, posse Confessarium eligere cum obligatione, & onere se provinciali sistendi: & idem pro provincialibus statuitur. Atque ita indicat Suarez

tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 10. quæst. 2. num. 17.

24. Neque ratio in contrarium urget. Fateor namque, peccatum, quod parocho, præpositusque localibus sine vlla restrictione referuatur, posse absolui ab ipso parocho, præpositusque localibus sine ab ipsis, sine à suis subditis committatur: quia censetur referuatum esse parocho, alisque præpositis pro tota sua communitate, cuius ipsi sunt partes. Secus, quando non absolute, & pro tota communitate ipsis referuatur: sed cum alicuius restrictione, & exceptione, uti in nostra Societate contingit, in qua casus à S. Congreg. pro tota religione referuati Præpositis localibus referuantur, non absolute, sed cum restrictione, & limitatione ad peccata suorum subditorum, & non ad peccata ab ipsismet Præpositis commissa.

§. VI.

Qualiter ex confessione facta habenti potestatem absoluedi à referuatis, cesset referuatio, ita ut penitens possit ea peccata fateri Sacerdoti iurisdictionem habenti in peccata non referuata.

1. Confessio facta Superiori, tametsi absque absolutione, tollit referuationem.
2. Concessa absolutione à referuatis, sed inualide, tollit referuatio.
3. Eadem referuatio auferitur comparatione casuum, quos fuisse inuincibiliter oblitus.
4. Apponitur quædam limitatio, sed non approbatur.
5. Alij limitant, ne procedat in delegatis. Sed reuocatur.
6. Quid dicendum tempore iubilæi, quod non lucraris.

1. Dico primò: Si factus fuisse superiori peccatum referuatum: ipse verò te absoluedum inferiori remisit, sublata est referuatio. Tum quia illa remissio est tacita iurisdictionis delegatio. Tum, quia fini, & præcepto referuationis sufficienter satisfecisti, cum expositus fueris penitentiam à superiore suscipere, & susceptam exequi. At, si sacerdoti delegato peccatum referuatum fatearis, ipse verò absolutionem illius tibi non concesserit, referuatio non tollitur: quia delegatus sola absolutione sacramentali referuationem tollere potest, sic docet Suar. de poenit. disp. 31. sect. 4. à numer. 2. ex parte Coninch. disp. 8. de poenitent. dub. 12. conclus. 3. numer. 61.

2. Dico secundò, concessa per superiorem, vel illius delegatum absolutione à casibus sibi in confessione declaratis, tametsi absolutio nulla sit, quia confessio non fuit integra, neque cum dolore requisito, referuatio tollitur: & peccata manent absolueda à quolibet sacerdote potestatem habente in peccata mortalia. Sic ex communi sententia tradit Syluest. verbo, Confessio, 1. quæst. 19. Caietanus verbo, Casus, Henric. lib. 6. cap. 16. num. 5. Suar. disput. 31. sect. 4. numer. 9. Egidius de Coninch. disp. 8. dub. 12. conclus. 3. numer. 91. Etenim fini referuationis satisfactum est: siquidem superiori, vel illius vices habenti te presentasti ab eo convenientem pro peccato referuato medicinam accepturus. Neque obstat, delegatum tollere non posse referuationem, nisi media absolutione sacramentali quæ non est illa, in qua penitens est indispositus: quia esto ipse per se referuationem non auferat, superior ex recepta consuetudine, communi Doctorum auctoritate firmata, tollit, eo ipso, quo à suo delegato peccatum absoluitur.

3. Difficultas autem est, an idem sit dicendum de casibus, quorum fuisse in confessione oblitus inuincibiliter. Nam de oblitis vincibiliter manifestum est, referuationem non tolli. Ponamus ergo, te confessum esse omnia peccata, quæ tibi memoriam occurrerunt, oblitus tamen fuisse cuiusdam referuati, tolliturne referuatio? Dico tamen nequaquam tolli: quia fini referuationis, qui est, ut penitens se sistat superiori penitentiam, & medicinam peccati referuati accepturus, satisfactum non est. Nihilominus referuationem sublatam esse, communis firmat sententia apud Gabr. in 4. dist. 17. quæst. 1. art. 3. dub. 2. circa fin. Adrian. quæst. 4. de confess. §. Si petas Syluest. verbo, Confessio, 1. quæst. 4. Couarr. in c. Alma. 1. p. §. 11. numer. 2. Nauarr. cap. 26. num. 13. & in c. Consideret. §. Cantua. numer. 32. Emman. Va Confessio. numer. 7. Henric. lib. 6. cap. 16. numer. 5. Suar. disput. 31. sect. 4. numer. 15. Egidius de Coninch. disp. 8. de poenitent. dub. 12. num. 93. Habens namque potestatem absoluedi à referuatis censetur velle penitentem legitime dispositum à peccatis liberare, quantum potest: cum autem possit à peccatis oblitis penitentem liberare quoad referuationem, tametsi non quoad obligationem ea directè confitendi, censetur id ipsum velle. Quod in peccatis obliuionem referuatis manifestum est: siquidem Confessarius absol